

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Menj utadra

Most a startnál körbenézel,
még itt vagyok, s megvédelek,
de egyszer egyedül mész el,
s én nem lehetek már veled.

Tétován indulsz az úton,
bár lépted egyre biztosabb.
Gyermekkorod lassan múlón,
s az élet magával ragad.

Vágyaid álmok tetézik;
még hiszed, lesz majd kegyelet,
ha gyomokon botlasz végig,
s a helyes ösvényt keresed.

***

Menj, utadra engedlek hát,
de lépteid még követem.
Szemem elkísér, amíg lát,
de ott kezted elengedem.

Majd megtudod

Ne féld, éld az életet,
hisz aggódni nem lehet
minden új lépés fokán,
mert más út jobb lenne tán.

A bölcsesség útból fakad...
Nem a parttól függ a patak;
a távolság, mi mérvadó,
s milyen sok az olvadt hó.

Így ma talán kevesebb,
s lehet, holnap több jut neked,
de meghátrálni nincs okod,
hogymennyit érsz, majd megtudod.

Ilyen az élet

Ilyen az élet, Angyalom;
álomra jön a fájdalom,
s ki tegnap még kecsegtetett,
mára hátat fordít neked.

Szava ma még füledben cseng
– mily szép s jó vagy –, de mit jelent
a szó, mely messzeségbe száll.
Csak a tett fogható. Habár

még hiszed, hogy tartja szavát,
s Istent eléri kérő imád.
De kiröhög, ki becsapott,
s élvezi az alázatod.

***

Ügyelj, s ne higgyél bárkinek!
Ítéld, de bosszút nem lehet
kiélni, hisz a bűn teher!
Ilyen az élet és nem fair!

Már nem vagyok a kisgyerek

Hogy viselted terhem, anyám;
tényleg akartál, vagy talán
a sors lökött ki eme útra,
s terveid a porba hullva
elfogadtad jöttömet.

Hogy neveltél engem, anyám;
saját képedre, vagy talán
meghagytad a mivoltomat,
s kivártad, a holnap mit ad,
elfogadva énemet.

Hogy ítélsz meg engem, anyám;
büszkeséggel, vagy netalán
kételyvirág nyílt szívedben,
melynek magját én ültettem,
s elfogadod csendesen.

S mondd,
hogyan bízol bennem, anyám;
tudod, mindig számíthatsz rám,
s bármi bántja lelkedet,
már nem vagyok a kisgyerek,
ki sír, ha látja könnyedet...

Most
én becézlek, vigasztallak,
elébe állok a bajnak,
kezed fogom, lépted védem...
Te vagy, ki formálta lényem,
s elfogadlak, mint Te vagy!

Menni kell

Arcodra mosoly nem fagyott,
s szemedből könny nem pereg,
mégis látom a bánatod,
s érzem fájó kételyedet.

A csokor még reményt ígér;
ha vársz, eljön a szerelem.
Ne kérdezzed most, hogy miér'
telepszik rád a gyötrelem.

***

Lábnymok az út porában;
van könnyed, amely tétova.
Van, ki megbotlik magában,
s kinek az út otthona.

De menni kell, a fény előtted,
mögötted sötét virít;
felejtsed, mi összetörhet:
a szerelem kínjait.

S ha talpad a földet éri,
érezd majd, hogy mit jelent
a valóságban élni,
s felejteni, ki elfelejt.

A sötétség peremén

A sötétség peremén lidércek,
rémálomból álnok felém lépnek.
A kezükkel tépik szét a láncot,
el akarják érni e világot.

Hamis árnyként neszeznek a térben.
Felém szálló leheletük érzem.
Foguk között bomló hullát látok.
Integetve vetnek reám átkot.

S köztünk áll tehetetlenek sora.
Haza vágyik, de nincs már otthona,
s a remény, mellyel a szívükben élnek,
itt sem adhat nekik menedéket.

Te bolond

Szemed lesütve szívedbe nézel,
gondolatod a messzeségben jár.
Nehéz a sorsod, de mégsem mész el,
bár meglehet, máshol jobb élet vár.

Magadba roskadsz, mosolyod hervad,
nevetned kéne, de itt a magány,
lassú mérgével kétségbe ringat,
s az úton nem vár más, csak a talány.

Egykor a nézők a pódiumról
lesték a jöttöd, várt a porond.
Ma ürességet látsz a sorokból...
Csak te maradtál, te, szegény bolond.

Egyszer...

Egyszer elapad szavaid sora,
s a csend, mint szürke lepel, mostoha
telepszik le rád.

Neked akkor tél terjeng a tájon,
s a fény vakmerő táncot lejt, barátom,
földízű a fagy.

„Majd megérkezel az alkonyatban”,
s a szemed rezdületlen néz, halkán
kítárul a tér.

Tévedések macskakövén lépdelsz,
s hátrafelé vágyakozva nézhetsz,
de itt van a vég.

Nagyikám

Számomra csendben mentél el
– habár én loptam el magam –,
s ha most emléked megölel,
itt állok alázatosan.

Látom, mint lisztes ujjaid
érintik fáradt homlokod,
s hitted az utolsó napig,
még egyszer visszafordulok.

De engem vitt az álnok út.
Előttem éveim sora,
s akkor nem tudtam, mire jut,
ki el nem búcsúzik, soha.

Most igaz könnyem leperereg...
Beteljesületlen a vágy,
hogy újra konyhában legyek,
s te nyitott karjaiddal várj.

Gaia dala (Vesuviushoz)

Láttalak messziről tompán,
isteni ködfátyol mögött.
S a leplet alakod ormán,
melybe a lényed öltözött.

Álarcod magasra emelve
öleltél kebled fokán.
Bujtogattál szerelemre,
csókodat itta a szám.

S frigyünkéből az élet sarjadt,
téged áldott sok nemzedék.
Hitte, te őrzöd, s nem halhat,
ki tisztel, s eléd hódolva lép.

De most, álruhád levetve,
mutatod meg valós arcodat.
Tetemek hamuba öntve...
Ennyi, mi emberből maradt.

Engem is félrevezettél!
„Ki kérte forró haragod?”
Isten voltál, gyilkossá lettél,
s ezzel önmagad is halott.

Örökség

Lisztes harmat hullt fejedre,
homlokodon gondredők.
Merev ujjaid remegve
tapintják a múlt időt.

Beteljesületlen vágyak...
Alázatos szolgaság
borít igaz hitre fátylat...
Ez jutott, ez volt, mi járt.

Görnyed hátad, mélyre hajlott,
s büszkeséged nem maradt...
Megölel a csend, bár hallod,
hívnek suttagó szavak.

Így áll most ellőttem lényed,
törékeny vagy, ingatag –
Menned kell, s én sírok érted...
De tükörben arcod marad.

Félálom

Elolvadt percek tetemén
csonka fákat látok.
Gúnyt űz belőlem a fény,
átszövi a világot.

Mozdul a kép, feldereng
ledőlt kémény árnya.
Kertemben a Rút mereng...
Sok év elmúlt mára.

Sátán, távozz, itt ne járj! –
Önként'len kiáltom.
Rám bámul, de meg nem áll...
Oh, ez csak rémálom!

Napfogyatkozás

(2015. március 20.)

A nap elé osont a hold,
s a fény a térből fakón nevet.
A félhomály a földig hatolt,
s útjára kel a képzelet.

A madarak elcsitultak,
a hideg csontjaimba mar,
a virágok sem virulnak...
Szívemre esti érzést varr

e talmi, léti megtörés,
s tudom, a vég még nem jelen,
de egyszer megszűnik e kötés,
s tovalebbenünk fesztelen.

Félelemfal

Viharfelhő gomolyodik éppen,
s nem látni az eget s a napot.
Félelmeim törnek fel a térben,
hiányzol, de egyedül vagyok.

Nem hallom a szavaid, mint régen,
s arcod már a ködhomályba tért.
Búsulok, s a vesztedet nem értem,
elsíratott könnyem mit sem ért.

Minden vágyam bokrétába fűzve,
fájdalmam bús dalba öltözik.
Borzonkodva égek talmi tűzbe',
versembe némaság költözik.

De te vársz rám létnek távlatában,
egyszer hangom újra felfakad.
Ott álsz majd a fény varázslatában,
s ledöntjük a félelemfalat.

A lét jogán

Mint fák között a zúgó szél,
természet ősi sóhaja,
úgy hangom is most útra kél,
mint lelkelem félnék dallama!

A szót, mi számon megjelen'
vézõn tükrözve szívemet,
másképpen értik más helyen,
mert önérzetet rejteget...

Ma halk, mert félõn suttogom,
de holnap már nem reszketeg.
Buzdít izzó szónoklatom,
kiált, hogy végre értsenek:

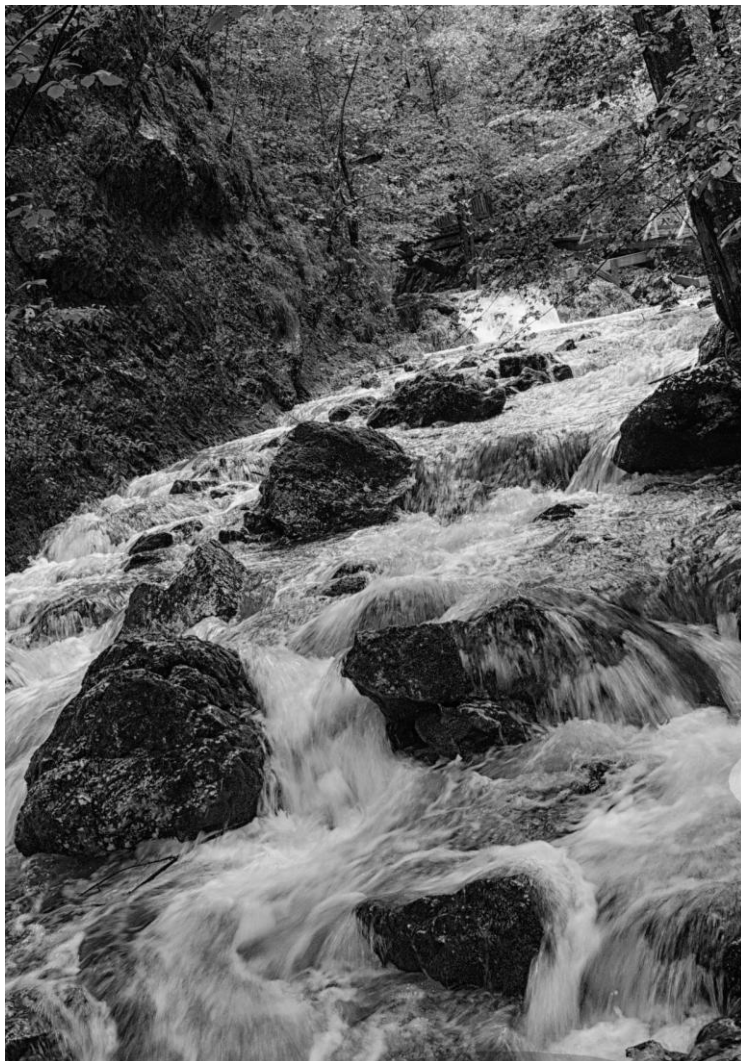
emberek, magyar ez a szó,
mely kitüremlik ajkamon,
nem halkul, nem lesz suttogó,
hisz végre itt az alkalom,

hogymondjam: mi éget, mi fáj,
mit éltünk meg sok év alatt!
Mi volt jó, és mi volt viszály,
melybõl öröm vagy bú fakadt.

S most itt állunk a lét jogán!
Rosszabb, mint mások, nem vagyunk!
Vétett és szenvedett hazám!
Meghunyaszkodni nem fogunk,

mert minden korban itt e nép,
más országnak volt bábuja,
kiknek szavára harcra kélt,
s csak vesztes maradt önmaga!

De Kölcseynek dala szól,
s az imádságunk nem lohad,
mint magyar, ide tartozol,
s az Isten minket elfogad!

**VEHOFSICS ERZSÉBET: KŐZUHATAG
(részlet)**